

จากการพิจารณาบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิด
 นอกพระราชอำนาจกับบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับความผิดในเรื่องสินบนตามประมวล-
 กฎหมายอาญา พบว่า มีขอบเขตจำกัดเฉพาะประเภทความผิดที่ประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา 7 และมาตรา 8 ได้บัญญัติไว้เท่านั้น ซึ่งความผิดที่ระบุไว้นั้นหาได้มีความผิด
 เกี่ยวกับการปกครองและความผิดเกี่ยวกับการยุติธรรม ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเรื่องสินบนรวมอยู่
 ด้วยไม่ หากผู้กระทำผิดได้กระทำความผิดในเรื่องสินบนนอกพระราชอำนาจและแม้จะมี
 การร้องขอให้ลงโทษตามกฎหมายก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำผิดโดยใช้
 กฎหมายไทยได้ เพราะเป็นความผิดซึ่งอยู่นอกเหนือที่กฎหมายระบุไว้ แม้ว่าจะมีการ
 บัญญัติความผิดเกี่ยวกับการปกครองและความผิดเกี่ยวกับการยุติธรรมดังกล่าวรวมอยู่ใน
 บทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 9 แต่ก็ยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับบุคคลผู้กระทำ
 ความผิด ซึ่งจะต้องเป็นเจ้าพนักงานของรัฐบาลไทย และการกระทำความผิดต้องเป็น
 ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการเท่านั้น จึงจะลงโทษโดยใช้กฎหมายไทยได้

นอกจากประมวลกฎหมายอาญาแล้ว ยังมีกฎหมายพิเศษที่เกี่ยวข้องกับการ
 ป้องกันและปราบปรามการทุจริต ได้แก่ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
 การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม

การฟอกเงิน พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 ซึ่งพระราชบัญญัติทั้งสามฉบับยังมีข้อจำกัดในเรื่องการลงโทษเอกชนที่กระทำการทุจริตภายนอกราชอาณาจักร

ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ตระหนักถึงปัญหาทุจริตคอร์รัปชันระหว่างประเทศ จึงได้ตรากฎหมายป้องกันการให้สินบนแก่ข้าราชการต่างประเทศ (Foreign Corruption Practices Act of 1977) ขึ้น เพื่อห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจชาวอเมริกัน นิติบุคคล ตลอดจนผู้จัดการ พนักงาน ลูกจ้าง ตัวแทน หรือผู้ถือหุ้น ซึ่งทำการในนามของนิติบุคคล หรือบุคคลใด ๆ ง่ายสินบนทั้งทางตรงและผ่านบุคคลที่สามให้แก่ข้าราชการต่างประเทศ เพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ และจะต้องจัดทำระบบการจับเก็บบัญชีที่โปร่งใสชัดเจน หากมีการฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้ กระทรวงยุติธรรมสหรัฐอเมริกาและคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายจะดำเนินคดีกับผู้ฝ่าฝืนทั้งโทษทางอาญา ทางแพ่ง และโทษทางปกครอง อย่างไรก็ตาม กฎหมายนี้ได้บัญญัติข้อยกเว้นลักษณะการจ่ายเงินเพื่ออำนวยความสะดวก หรือเร่งการปฏิบัติงานที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องทำอยู่เป็นประจำ ให้กระทำได้โดยไม่ผิดกฎหมาย รวมถึงการจ่ายเงินทุกประเภทที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือการจ่ายเงินที่มีเหตุผลเพียงพอ ให้ได้รับยกเว้นตามกฎหมายนี้ด้วย

ต่อมาในปี 1988 องค์กรเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนาของภูมิภาคยุโรป (OECD) ได้ยอมรับให้ประเทศภาคีสมาชิกบังคับใช้กฎหมายที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับกฎหมาย FCPA ของสหรัฐอเมริกา ในปี 1997 จึงได้ก่อตั้งอนุสัญญาขององค์กรเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนาของภูมิภาคยุโรปว่าด้วยการต่อต้านการให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศในกิจการธุรกิจของรัฐระหว่างประเทศ (Convention on Combating Bribery of Foreign Public Officials in International Business Transactions) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นการกำหนดหลักเกณฑ์ลักษณะการทุจริตทั้งในทางให้และรับผลประโยชน์ที่มีชอบ และกำหนดความผิดฐาน ให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศเป็นความผิดอาญาโดยบัญญัติคำนิยามของเจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศไว้โดยเฉพาะ รวมถึงกำหนดความรับผิดชอบของนิติบุคคลในการให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศนั้นด้วย เพื่อให้ประเทศภาคี

ร่วมกันต่อต้านการให้สินบนในกิจการธุรกิจระหว่างประเทศที่อาจเกิดขึ้นภายนอก
ราชอาณาจักรของตนเอง

จากการศึกษาวิเคราะห์กฎหมายไทยเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการ
ปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันนอกราชอาณาจักรและกฎหมายป้องกันการให้สินบน
แก่ข้าราชการต่างประเทศ (Foreign Corruption Practices Act of 1977) ของประเทศ
สหรัฐอเมริกา และอนุสัญญาระหว่างประเทศ พบว่ากฎหมายไทยยังมีข้อบกพร่องในการ
ลงโทษเอกชน ซึ่งให้สินบนภายนอกราชอาณาจักรแก่เจ้าพนักงาน ไทย หรือเจ้าพนักงาน
ต่างชาติ หรือกระทำตนเป็นคนกลางเรียกรับสินบนเพื่อจูงใจเจ้าพนักงานดังกล่าว รวมทั้ง
เป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าวด้วย ดังนั้น ควรจะมีการ
ปรับปรุงกฎหมายไทยให้มีความสอดคล้องกับกฎหมายสหรัฐอเมริกาโดยนำข้อดีในเรื่อง
มาตรการการห้ามเอกชนจ่ายสินบนให้กับเจ้าหน้าที่รัฐต่างประเทศทั้งโดยทางตรง หรือ
โดยผ่านคนกลาง ซึ่งเป็นการลงโทษเอกชนผู้กระทำการให้สินบนนอกราชอาณาจักร มา
เป็นต้นแบบในการแก้ไขกฎหมายไทย เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวมีผลบังคับใช้ได้อย่าง
แท้จริงในลักษณะกว้างขวางกว่าของไทย และเพื่อให้กฎหมายภายในของไทยมีความ
สอดคล้องกับอนุสัญญาต่าง ๆ ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสมาชิก

ดังนั้น เพื่อให้มาตรการบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างดียิ่ง จึงเห็นควรให้มี
การแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับบทนิยามคำว่า เจ้าพนักงานของรัฐบาล
ต่างประเทศ และเจ้าพนักงานขององค์การระหว่างประเทศ รวมทั้งเพิ่มเติมฐานความผิด
ในเรื่องสินบนตามประมวลกฎหมายอาญา และตามกฎหมายอื่นที่อาจเกิดขึ้นนอก
ราชอาณาจักร ตลอดจนเพิ่มเติมตัวบุคคลผู้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรให้สามารถ
รับโทษภายในราชอาณาจักรได้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่าง
มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเพื่อให้มีการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน
อย่างจริงจังต่อไป

The researcher has examined the provisions of Thai law concerning penalties that should be meted out to Thai wrongdoers outside the Kingdom of Thailand in addition to the provisions of the law concerning bribery promulgated in the Criminal Code. On the basis of this examination, it has been determined that there are restrictions and limitations to the application of said provisions. This is because these provisions pertain only to offences expressly stipulated in Sections 7 and 8 of the Criminal Code. Moreover, such offenses do not fall under the rubrics of administrative or judicial provisions pertaining to bribery.

Consequently, if Thai wrongdoers take bribes outside the Kingdom of Thailand, they cannot be punished in accordance with provisions of Thai law in spite of complainants demanding legal punishment. This state of affairs is an untoward upshot of the fact that there are no stipulations or provisions in

Thai law that can be applied to such cases. Nonetheless, in the relevant provisions found in Section 9 of the Criminal Code, some restrictions still apply provided the wrongdoers are Thai government officials and the offences committed are connected with holding official positions. In such cases, Thai law may be used to impose penalties.

Besides the Criminal Code, there are specific laws concerning the prevention and suppression of fraud. These laws are the Organic Act on Counter Corruption, B.E. 2542 (C.E. 1999), the Anti-Money Laundering Act, B.E. 2542 (C.E. 1999), and the Act on Offences Relating to the Submission of Bids to State Agencies, B.E. 2542 (C.E. 1999). However, if applied to individuals who commit fraudulent acts outside the Kingdom of Thailand, all three acts are limited in scope of applicability.

The United States of America (U.S.A.) has been aware of international problems stemming from fraud and corruption. As a consequence, the U.S.A. has enacted an anti-graft law vis-à-vis foreign government officials entitled the Foreign Corrupt Practices Act of 1977 (FCPA). This law enjoins American businesspersons, legal persons, managers, agents, employees, representatives or shareholders acting on behalf of legal persons or any other persons to refrain from participating in graft either directly or through intermediaries for the purposes of illicitly influencing foreign government officials for the sake of business benefits. Pertinent financial transactions must be accounted for in a transparent and clear fashion. Any violations of these provisions will be dealt with by the U.S. Department of Justice and the U.S. Stock Exchange Committee, the enforcers of the said law. These enforcers

will file cases against violators, and will, accordingly, bring criminal, civil or administrative sanctions against them whenever appropriate. However, the law allows for an exception in the payment of money for purposes of facilitating or expediting routine governmental action. Also not prohibited are other kinds of legal payments made for reasons deemed sufficient.

Later, in 1988, the Organization for Economic Cooperation and Development (OECD) agreed that member states should promulgate laws with contents closely similar to the FCPA law of the U.S.A. In 1997, the OECD Convention on Combating Bribery of Foreign Public Officials in International Business Transactions was promulgated. This Convention stipulates specific regulatory criteria whereby fraudulent actions involving both the giving and receiving of unlawful benefits can be determined. Also designated as criminal offenses are offers of bribes to foreign public officials. A precise definition of the term "foreign public official" is provided. Also precisely construed are the liabilities of juristic persons who engage in bribing foreign public officials. Consequently, this Convention enables member states to join forces in the fight against bribery in international transactions that may take place outside of their national boundaries.

On the basis of a study and analysis of legal measures in Thai law designed to suppress corruption outside the Kingdom of Thailand, the U.S. Foreign Corrupt Practices Act of 1977, and international conventions, it has been ascertained that there are some loopholes in the Thai law concerning the application of penalties to private individuals who bribe Thai or foreign public officials. In addition, such loopholes can be used to the nefarious advantage

of those who act as middle men for officials who demand bribes for smoothing and facilitating the normal conduct of official business. Of concern in this connection are not only the main perpetrators of these offences, inasmuch as account should also be taken of those who engage or aid and abet the actual perpetrators of the offences. Therefore, Thai law should be amended so as to be in consonance with US law by stipulating measures forbidding private individuals from either directly or indirectly paying bribes to foreign public officials. Culpable individuals who violate such measures would be appropriately penalized. Such amendments to Thai law would have considerable resonance since applying such laws would have consequences for enforcement outside the Kingdom of Thailand. If this step were taken, Thai law would be in full compliance with conventions of which Thailand is a signatory.

Appropriate law enforcement measures in this connection would be more efficacious if the Criminal Code had more precise and pertinent definitions of the terms "foreign government officials" and "officials of international organizations." In addition, the Criminal Code should explicitly widen the scope of what constitutes bribery or other such offences perpetrated by Thai citizen outside the Kingdom of Thailand. Another measure should stipulate that Thai malefactors committing offenses abroad should normally be punished in the Kingdom of Thailand. If such a provision were added, law enforcement in this regard would become more efficient in addition to the efforts directed to the suppression of corruption becoming more efficacious.